

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Jacobi Sadoleti Card. Et Episcopi Carpentoractensis Viri
Disertissimi, Opera quæ exstant omnia**

Sadoleto, Jacopo

[Francofurti], 1607

VII. Iac. Sadoletvs Episc. Carpent. Bonifacio Amerbachio Basiliensi S.P.D.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69244](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69244)

IAC. SADOLETVS EPISC. CARPENT. BO-
nifacio Amerbachio Basiliensi S. P. D.

Nolo te vereri, mi Amerbachi, ne tuæ literæ mihi aut inter-
pestiæ vnquam, aut minus gratae sint, cum eas ego liben-
tissimè legam, tuamq; in illis bene cognitam mihi modestiam
semper mihi iutueri videar. Quamobrem nulla te à scribendo
cuiusmodi suspicio retrahat, dum id tibi commodum alioquin
sit: semperque ita existimes, te mihi quoties scribis, toties rem
gratam facere. Tuam de cœna Domini sententiam, & cognoscit
mihi incubdum fuit, & eandem ego vehementissimè probo, il-
ludque præterea adiungo; Tot seculorum perpetuam consuetu-
dinem à communi Ecclesia vsurpatam, non sine approbatione
Spiritus sancti tantum roboris habere potuisse: cum præferam
tot ex illo numero sanctissimi viri extiterint, qui gratiam suam &
amicitiam cum Deo miris rebus & multis ita declarant, ut du-
bium de eo esse non posset. Qui certè impj, nefarijque fuissent,
& ab Deo penitus alieni, si panem pro Christi corpore, & rem
prophanam pro rerum omnium effectore sumpserint sibi ado-
randam, atque colendam. Quibus ipse Oecolampadius profe-
cud nec sanctitate, nec doctrina fuit par. Atque is antequam ce-
deret è vita, cum audisset parteis suas, hoc est, eorum, qui im-
piè de sacramento corporis Christi sentiebant aduerso prælio
afflictas, quod prælium non humana vi, sed numine omni-
potentis Dei confectum esse constaret: si conuersus est ad melio-
rem mentem, eius doleo morte: doctus enim sanè vir, & bonis
literis apprime erat ornatus, cû ego nunquam illi magnam eru-
ditionem in Theologia tribui. Sin autem aduersus Deum per-
stitit contumax, equidem nunquam cuiusquam malo laborari
verùm non iniquo animo feram, sementem tantæ præritati
è medio sublatam esse. Vtinam isti ciuitati, & ciuibus in ea o-
mnibus, rectus insideat in fide Catholica sensus: quorum ego
alteri, propter nomen & nobilitatem vrbs, alteris ex pietate
charitateque Christiana valde amicus sum. Qui si me audire vo-
lent, quod illis tu meis verbis (si videbitur, & si occasio dabitur)
licebit dicas maiorum suorum potius in tuenda vera religione
Christi laudem, quam temerè nouantium res bene constitutas,
insaniam pergent imitari. Opera quæ scribis Erasmi valde au-
dè expecto, nec dubito cæteris statura dissimilia: hoc est, plena
doctrinæ & vbertatis. Quod mihi Basilius tantus autor licet
inscriptus, habeo equidem magnam vobis gratiam: sed tamen e-
lius erat querendus potior, qui tali munere honoraretur: nam
ego

ego ingenuè loquor, non huius mihi dignitatis conscius sum. Tamen tuam, & Etasini mei beneuolentiam agnosco, eamque gratissimam habeo: quam ego pari compenso voluntate. Carpent. VIII. Idus Maij; M. D. XXXII.

VIII.

JAC. SADOLETVS EPISC. CARPENT.
Germano Brixio S. P. D.

Superioribus diebus, cum per incertos tabellarios literas à te accepissem: in quibus neque locus unde illa data, neque dies erat scripta, celi ex orationis tuae filo styliq; elegantia, tum etiam amoris significatione aduersum me, non mediocrem cepi voluptatem: tamen diu suspensò animo fui, quidnam mihi in tali te facendum esset, cum ad rescribendum quidem officium me impelleret: quò autem, aut per quem literas ad te darem, nullum consilium capere sat certum possem. Post verò diligentius mecum meditaris, & illam faciens coniecturam, tales viros, qualis es tu, Lurætiæ Pharrisiarum libentius sepiusque committunt: propterea quòd illa ciuitas amplissimum est doctorum hominum domicilium, literas eò misi: ubi si te ille reperisset, celi & officio meo, & animo satisfactum. Sin minus ibi te offensus, neque in eo opinio mea & coniectura ratio frustrata: sed per hanc tamen ad te, vbicumque es, mitterentur. Cum homini doctissimo atque optimo, tu simili virtute & doctrina praeclaro, inuogatus certe esse non potes. Verum quòd mihi gratia tuae gratularis, quòd me, quem diu antè mortuum existitisses, repente non modò viuere, verum etiam dignitate atque honore auctum esse audisses, gratulatio tua, vt quae ab optimo precantur animo, sanè mihi probata est. Sed tu si vnam illam esse mortem arbitris, qua qui natura & mortalitatis conditione lassitatis: planè nondum mortuus sum, neque supremum huius diei adhuc excecui. Si verò grauiorem & verioiorem passus mortem, cum quis cogitur alieno viuere arbitrio, non sanè sanè & mortuus tui, & reuixi, posteaquam in hunc portum uisus & tranquillitatis sum peruectus. Scito enim, me his quinque annis, posteaquam uidelicet Romanis relictis rebus, in hanc Ecclesiasticam prouinciam me contuli, solis gustasse quoslibet fructus verè vitæ, nihilque expertum fuisse postea quòd pendendum mihi esset. Quare tu si *per uisum* gratularis mihi, habes laudandi de amico & gratulandi causam. Sin autem vulgari consuetudine verbi locutus es: en tibi amantissimum tui hominem non modò non mortuum, sed uiuentem nunc quidem beatius quam antea: cui ista ipsa dignitatis accessio, qua te

F 2 gaude-